

Srđan V. Tešin

KAZIMIR I DRUGI NASLOVI (roman u citatima - odlomci)

19.

Istoriju Kazimirove porodične kuće kao da je pisao neki manje domišljati pisac od okultiste Alfreda Kubina. One godine kada se Vasilij Kandinski pridružio nemačkom Bauhausu, jedan daleki rođak Kazimirovog dede Georgija, kolekcionar umetničkih dela i vrsni poznavalac moderne umetnosti, započeo je da zida kuću u mestu M. u stilu Bauhauusa. Što je započeo, to je i završio. Nažalost, nije u njoj dugo živeo. Tačnije, nije u njoj uopšte živeo jer je nestao netragom u vreme Velikog rata. Pretpostavlja se da su ga nacisti opljačkali, uzevši mu sva retka i vredna dela iz umetničke kolekcije, i usmrtili u koncentracionom logoru Buchenwald. Nakon rata, kuća je pripala dedi Georgiju, ali ni on u njoj nije ni želeo a ni mogao da stanuje jer je njegova životna deviza bila: *"Ne arči tuđu muku!"* Prenoćio je samo jedanput u njoj, kada mu je pobjegao voz za Prestonicu i kada nije imao kud. Ubrzo nakon tog događaja je i umro, a pogrešno bi bilo zaključiti da je Georgijeva smrt u bilo kakvoj vezi sa, od meštana nazvanoj – *ukletom kućom*.

Kazimirov otac nije davao ni pet para za priče o sablasnoj kući u kojoj niko nikada nije živeo, već je odlučio da se, kada je izgubio mesto šefa Katedre za genetiku zbog dugačkog jezika, sa suprugom i sinom u njoj nastani. Međutim, nije prošlo ni dva-tri meseca otkako su proslavili useljenje odličnim ručkom, a Kazimirov otac je, poput svog dalekog rođaka, nestao. Ali to nije bilo ono najčudnije od svega onoga što se kasnije događalo u ukletoj kući. Uzalud je Kazimirova majka obijala pragove onih ustanova koje tragaju za nestalim osobama, a onda joj je, kad je već sumnjala u dobar ishod potrage, poštar uručio pismo, u kojem se nalazilo obaveštenje da je u mestu M. otvoren restoran "Kazan", i na njemu, sa druge strane, nažvrljana poruka: *"Ne traži me!"*, koju je napisao Kazimirov otac.

- *Mama, čija je ovo kuća?*
- *Naša, Kazimire. Nasledili smo je od jednog dobrog čike.*
- *Je l' od ovog čike što sedi sa mnom u sobi?*

Izbezumljeni od straha, iako je, ruku na srce, utvara delovala potpuno dobrodušno, mali Kazimir i njegova majka, ne razmišljajući ni tren, preselili su se u fabriku testenina. Odmah nakon tog događaja koji je išao od uha do uha, u lokalnim novinama objavljen je članak nekog žurnaliste sklonog senzacijama, u kome je verno ispričan istorijat kuće i uznemirujući dijalog između Kazimira i njegove majke. Meštani su peticijom zatražili od gradskih otaca da se ukleta kuća sravni sa zemljom. Međutim, kako je kuća građena u stilu Bauhauusa i bila jedini takav primerak u zemlji, Zavod za zaštitu objekata od velikog istorijskog i umetničkog značaja stavio ju je pod svoju zaštitu. Ukleta kuća živi svoj život i do danas nije dobila stanare, ako izuzmemo misterioznog gospodina, koji je čas poprimalo oblik

prvog vlasnika kuće, potom Kazimirovog dede Georgija, da bi naposljetku, u pričama kojima su odrasli plašili decu, postajao neko sasvim dijaboličan. Svaki put kada razmišlja o tom događaju iz detinjstva, Kazimira, pisca kratkih priča, obuzme silan strah:

– *Ko je, doista, bio taj čovek koga sam video u svojoj sobi? Šta je tamo tražio? Šta je želeo od mene?*

Da je bolje poznao sopstvene i tuđe literarne junake, znao bi da će ga od gospodina iz uklete kuće spasti *samo strašna odluka pisca da uništi priču uključujući sve živo i ceo svet u njoj.*

24.

– *Zar metiljavci iz opozicije stvarno misle da sam ja beslovesna životinja? Kako bi se samo iznenadili kada bih im citirao, na primer, Džilberta K. Čestertona. Nakašljem se, zauzmem pozu i počnem: "Veliki zločini su neodvojivi deo velikih vremena." I tako, sve u šesnaest, bla-bla i truć-truć – razgovarao je, dok je utrljavao sapun za brijanje, sam sa sobom – ili je bolje reći – sa svojim odrazom u ogledalu zamagljenom od pare general Georgije Zecowski. Nakon brijanja, general se zavalio u fotelju, ubacio VHS kasetu u video rikorder i, po hiljaditi put, gledao snimke koje su na frontu snimili njegovi agenti iz vojne kontraobaveštajne službe. Na snimcima su zabeležena najumobolnija mučenja i ubistva koja je čovek (sic!) mogao da zamisli. General je uživao u filmu. Svojevremeno je naredio Akademiji za filmsku umetnost da se oficiru koji je snimao te užase dodeli nagrada za montažu i režiju, a, ruku na srce, sam je bio istinski reditelj nebrojanih zločina koja je počinila njegova vojska. Nije diktator imao hrabrosti da, recimo, nekome čekićem rascopa glavu ili da nesretnika zagnjuri u živ beton i, čekajući da beton počne da se suši, uživa u zvuku pucanja kostiju. Više je, nekako, voleo *umetničkije* oblike smrti. Njegove sadističke fantazije išle su toliko daleko da je čak bio pokrovitelj literarnog konkursa za najbolju priču koja bi glorifikovala nove i dosad neviđene načine ubijanja. Predsednik žirija bio je pesnik Simeon Gajski, a pobedio je rad pod šifrom "Kako uspešno amputirati leđa". Nakon završenog konkursa, nezavisni književnici Max Oscar i Kazimir napisali su tekst u kome su osudili ovaj bolesni literarni konkurs i njegove idejne tvorce. Tekst je objavljen u magazinu "Istorija budućnosti" u pedesetak primeraka. Čitajući Maxov i Kazimirov članak, general Georgije Zecowski smeja se toliko da ga je zaboleo stomak.*

– *Književnost je nastavak politike drugim sredstvima* – reče general i zaputi se trkom ka nužniku s japanskom ve-ce šoljom koja je imala dasku sa ugrađenim mehanizmom za masiranje guzice.

25.

Simeon Gajski, poznatiji pod umetničkim imenom Simeon Voskar, bio je velika kukavica. U gradskom prevozu, kada bi neki slučajni njegov saputnik dreknuo: "Magarče, očepio si me!", iako je stajao na sasvim drugom kraju, Simeon bi, ne sačekavši da se vozilo valjano zaustavi, izleteo kao furija. Srce mu je svaki put tuklo kada bi prolazio pored nekog uniformisanog lica, bilo da je, kakvu-takvu, uniformu nosio vatrogasac ili poštar. Svoje

strahove otklanjao je tako što ih je prenosio na druge. Kao prvi jurišnik "dvorske književnosti", koju je patentirao general Georgije Zecowski, volonterski je radio u Specijalnom odeljenju Državnog udruženja književnika koje je nepodobnim kolegama slalo anonimna pisma, blagorečeno – vulgarnog sadržaja. Svakog dana bi Simeon dolazio na posao u isto vreme, sedao za svoj sto i započinjao sa pisanjem odurnih paškvila. Taj rad je zahtevao i iscrpna istraživanja: o svakoj osobi sa spiska nepoželjnih trebalo je saznati što više masnih i kompromitujućih detalja iz života. *Viděn si kako ispijaš kafu u 'Kazanu' sa onom kurvom. Ako odmah ne napustiš zemlju, sve ćemo reći tvojoj supruzi!* "Znamo da si juče kupio novu traku za pisaću mašinu. Izdajice, opet ćeš da pišeš te svoje usrane romane! E, samo da znaš, ta je traka natopljena arsenom. Crkni, skote!" "Misliš da si mnogo pametan što svoja literarna (ne)dela šalješ u inostranstvo i objavljuješ ih pod lažnim imenom. Prepoznali smo tvoju rukopis. Ti si ionako mrtav za ovu ponosnu zemlju!"

Simeon je bio jadan pesnik, ali, mora se priznati, lucidan denuncijant. Kada bi radio u noćnoj smeni, Simeon bi menjao i metod rada, pa bi anonimne pretnje i uvrede, umesto pismom, upućivao putem telefona. Dežurni u Specijalnom odeljenju dao bi mu desetak telefonskih brojeva koje je ovaj u pravilnim razmacima okretao.

– *Halo, je li to taj-i-taj? Jeste? Želim da te sprečim da ne počiniš još veću štetu državi, zato te zovem i naređujem ti: skoči sa terase, ubij se!*

Dok bi se nesretnik, tek probuđen, sabrao, Simeon bi tresnuo slušalicu. U početku su ga prolazili trnci i oblivalo hladan znoj kada bi izgovorio bljuvotine odabrane za taj dan i odobrene od Specijalne komisije Specijalnog odeljenja Državnog udruženja književnika, a danas je već oguglao.

– *Šta ćeš, posao kao svaki drugi, vremenom udeš u rutinu* – ispovedao se kolegama s posla.

Svemu dođe kraj, pa je tako i Simeon, namagarčen kao nikad dotad, "upao kao miš u lonac". Avaj, ništa tog dana nije krenulo kako treba. Prvo mu je dežurni dao spisak telefonskih brojeva na kom se nalazio i broj telefona čuvenog književnika starije generacije Maxa Oscara. To, naravno, Simeon nije znao, jer je samo dežurnom bio poznat identitet osoba koje su službenici Specijalnog odeljenja pozivali. Dežurni je permutovao cifre 2 i 9 tako da je Simeon, umesto da čuje glas starog Maxa, s druge strane žice, čuo glas oca dežurnog. Otkud je Simeon mogao da zna ko je osoba kojoj je rekao da je gnjida, protuva, isprdak i fukara. Nakon nekoliko minuta dežurni je dotrčao do Simeona. Sav zajapuren i sa stisnutim pesnicama, uneo mu se u lice. Našem nadripesniku se slošilo pa se, nesretnik, skljkao sa stolice i obeznanio. Kad je Simeon Voskar došao sebi, Dežurni mu se izvinio što je prenalio, ali je dodao da će ovaj eksces ipak prijaviti nadležnoj službi. Simeon je, uzdišući, ipak nastavio sa poslom. Okrenuo je broj telefona, naoštren da natambura sledećeg sa spiska.

– *Halo, je li to Kazimir, pisac koji nikada neće napisati roman? Jeste? Želim da te...*

Iz slušalice je dopro pospan glas:

– *Simeone, da li si to ti? Kog vraga me zoveš u ovo zlo doba? Da ti se nije šta dogodilo? Halo? Halo? Jesi li još tu?*